

נמאס להסתובב בג'ינס

לאחר שנבחרה למלכת-היופי של ישראל, יש לו כסף, יש לו חליפות, הוא יכול לקנות לי בגדים, די, נמאס לי להסתובב בג'ינס, היא מסבירה.

אמא!

באותו חדר בו שכנה יעל דיין וילדה את בנה דני, שכנה דליה פרידלנדר, וילדה את איילה.

אבל בניגוד ללידה של יעל, לידתה של דליה היתה קשה ביותר. היא התעמלה בי משך כל חודשי ההריון. למדה איך לבצע לידה טבעית, וכשהחלו הצירים לא היתה ברירה אלא להרדים אותה, ולנתח אותה ניתוח קיסרי. הא התעוררה בחדר ההחלמה, מסביבה נשים עם אינפוזיות, והבינה שכל לימודיה על הלידה הטיבעית היו לשווא.

היא עדיין חלשה מאוד. היא ביקשה לא לבקר אותה בבית-החולים. היא תשכב שם שבועיים עד שבוע, אם לא יותר, אבל כל זה לא לחינם.

הבת יפהפה, היא מתפעלת, יש לה עיניים כחולות, ושיער אדמוני. היא משי-

כשמירי זמיר הופיעה בתחרויות-היופי בלונדון, ראו אותה חמש מאות עיתונאים, חמש מאות צלמים, מאתיים חברי מועדון הווראייטי, עוד מאה אנשי טלוויזיה, והי לורד אלכסנדר אסקוט.

כולם ראו, התפעלו, צילמו. אבל הלורד לא הסתפק בזה. מייד אחרי ההופעה שלה הוא ניגש אליה, אל מאחורי הקלעים, והי ציג את עצמו, דרך מתורגמן: "אני הלורד אסקוט. נעים להכיר אותך."

"תגיד לו שלא יצחיק אותי", אמרה מירי למתורגמן.

"היא ביקשה שלא תצחיק אותה", אמר המתורגמן ללורד.

הלורד ביקש מהמתורגמן למסור לה בחיורה שהוא לא מתכוון בכלל להצחיק אותה, להפך, הוא רוצה למסור לה את רגשי הערצתו הכנים ביותר, וכהוכחה הוא מציג לה לעבור לגור אצלו. בדירתו.

מירי ביקשה מהמתורגמן לשאול אותו למה הוא חושב את עצמו, ולמה הוא חושב אותה, והמתורגמן שאל את הדברים הללו מילה במילה.

הלורד לא נעלב. הוא הבטיח למתורגמן שיש לו שני בתים, והוא מציג לנערה לגור דווקא לא איתו, אלא עם האמא שלו, והמתורגמן השתכנע, אבל הנערה לא רצתה. היא לא רצתה לא אותו, ולא את האמא שלו, "ובכלל, תשאל אותו איזה מין לורד הוא, ולמי הוא מספר סיפורי מעשיות".

כי הלורד האנגלי אלכסנדר אסקוט לא נראה באמת כמו לורד. מוכרחים להודות. יש לו שיער בלונדי ארוך עד הצוואר, וגוף רזה, ועדיין לא מלאו לו שמונה עשרה וחצי, ולא ברור אם הוא בא לישיבות של בית-הלורדים, אבל אם הוא בא לשם, לא ברור מה הוא עושה שם.

בגיל חמש מת עליו אביו, והוא ירש ממנו את התואר, ולמרות שהוא הסביר את זה למירי זמיר, ולמרות שהוא הוכיח לה בהוכחות בדוקות שעמיתותיה אדית קמחי וישראל טביצ'ינסקי הסכימו דווקא לגור עם אמו, למרות כל זה היא לא השתכנעה. היא אמרה לו שהיא מוכרחה לנסוע לארץ.

היא נתנה לו במתנה שער משערות ראשה, והוא הבטיח לבוא בעיקבות השערה הזאת לבקר אותה, בפסח.

היא הגיעה בשבוע שעבר ארצה, כדי להתחתן עם ידידה העכשווי, מנהל המועדון מוליין רוז' בחיפה. "אני לא רוצה לחכות יותר מדי", היא מסבירה את זה, "הנרי זה בחור בשבילי. אני יודעת. אז למה לי לדחות?"

הנרי זה החבר החדש שלה, שהיא הכירה

מירי זמיר

אדית קמחי

ישראל טביצ'ינסקי

הוא חיפש אותה. היא כבר לא היתה בי טבריה. הוא מצא אותה עובדת במלון דבורה בתל-אביב.

הוא הוציא אותה מהמלון, שכר לשניהם דירה ברחוב רבי מאיר בתל-אביב. ויום אחד הוא החליט לספר על כך, בעדינות, להוריו.

הוא ניסה. אבל כשהאב והאמא שמעו

השיטה הישנה

דיילת אל-על נילי רבטמן התחתנה בש' בוע שעבר עם מייק שנער, בנו של פליקס שנער, מי שהיה ראש מישלחת-היילומים בגרמניה.

איך היא עשתה את זה? תשאלו, תשאלו. רק משאלות לומדים. זה פשוט מאוד. היא רצתה מאוד להתחתן. זה היה כבר לפני שבע שנים. היה לה אז מועמד מצויין. בחור צעיר בשם דויד, עם מוסטנג וכל שאר המעלות.

היא היתה יושבת עם החברות שלה, והן היו משוחחות על חתונות, והיא היתה מספרת להן על מיני שיטות להכניס גבר לחופה. "צריך להיות נחמדה אליו", היא היתה מסבירה להן, "צריך לספל בו, להכין לו אוכל, שהוא יראה כמה זה טוב". היו לה המון פטנטים, אבל אף אחד מהם לא עבד. שש שנים היא נשארה ידידתו בלבד של דויד, ויום אחד היא גילתה שבד' מן שהיא טסה, הוא מבלה בדירתה עם דיי לות אחרות.

לפני שנה היא הכירה את מייק, והיא החלה להפעיל שוב את שיטות החתונה שלה. היא היתה אוספת עיתוני-נשים, ובהם כל מיני עצות איך להתחתן עם גברים, והיא וחברותיה היו יושבות ימים שלמים על ה' בעייה ומנסות למצוא פיתרון.

והנה נודע לחברותיה, לפתע, שבשבוע שעבר היא התחתנה. היא עשתה את זהו אחרי החתונה היא סירבה להתפטר מ' אל-על, כפי שנהוג לפי החוק הבלתי-כתוב. היא רצתה עוד לקנות לעצמה בגדים, וכש' היא חזרה לטוס שאלו אותה החברות שלה, בסקרנות נלהבת, באיזו שיטות עבדה.

התברר שזו לא היתה שום שיטה, אלא פשוט אהבה. אהבה שהולידה פרי: החתונה התקיימה בחודש השלישי.

בעל המלון והמלצרית

להוריו יש מלונות בכל מקום. בצפת, בטבריה, בנתניה, בכל רחבי הארץ. והוא חי בהתאם. שלחו אותו ללמוד כלכלה בי אוניברסיטה בירושלים, הוא התגורר שם במלונות מפוארים, וכל שבת חזר לאבא ולאמא לנתניה, שם הם גרים בדירה גדולה של חמישה חדרים.

לבן-אדם המסתובב כליכך הרבה במלונות צפויות כל מיני סכנות, וכך קרה שלפני שנתיים, בטבריה, במלון 'אלון, הוא פגש במלצרית.

מובן שברגע הראשון לא עלה בדעתו ש' הוא, בנו של אדם כליכך עשיר, בעל לכל' כך הרבה מלונות, יקשור את חייו במלצרית פשוטה. אבל הלא היתה כבר גרושה ואם לילה, משכה אותו בקסמיה.

בהתחלה הוא ביקר אותה מדי פעם ב' טבריה. בסתר. מבלי שאף אחד יידע. אחר' כך הוא חשב: "לעצאול, אז מה אם יידעו?" ולקח אותה לפעמים לתל-אביב, ואפילו ל' ירושלים.

אחר-כך הוא נבהל ממעשיו. הוא ניסה לתאר לעצמו מה יהיה אם הוריו יידעו ש' יש לו קשרים עם מלצרית. הוא החליט ל' נתק את היחסים, ולחזור לבנות את מעמדו. הם נפרדו. עברו חודש-חודשיים, ולבנו של בעל-המלונות התברר שהוא כבר יותר מדי קשור למלצרית הזאת. הוא לא יכול לעזוב אותה.

האדם והמכונות

למוריס כושילביץ' היו אמצעי-פיתוי משוכללים ביותר. היה לו אחד משלושת ה"ג'וארים" של הארץ. האחד נמצא אצל משפחת מכנס, השני אצל זיוה יריב, והשלישי אצלו.

הוא היה מכנס ל"ג'ואר" שלו את החתיכות הכי יפות בתל-אביב. הוא היה מושב שם את רותי נוימן. הוא היה נוסע עם אלה שיף. הוא היה מוביל בו יפהפיות גדולות וטובות.

ובעזרת ה"ג'ואר" הנפלא הזה הוא הצליח להכיר את ציליה ברוידס, בתה של פייגה ברוידס, חברת עיריית הרצליה, האשה הכי פירונונית בארץ, המופיעה ל' כל אירוע חברתי עם פרחים על הראש.

הנערה ראתה את הבחור, וראתה את ה"ג'ואר" שלו, והחליטה שהיא מעדיפה דווקא את הבחור. "אני לא רוצה לנסוע בג'ואר", זה לא מתאים לי", היא אמרה לו, והוא מכר את ה"ג'ואר", וקנה לו מכונת "סטריומף".

אבל גם זה לא עזר. עבר זמן והיא אמרה לו שהחליטה לנסוע לאנגליה, ללמוד. היא עדיין לא רוצה להתחתן.

הוא הבין שמה שלא עושות המכונות והכסף, תעשה אולי האישיות, והוא נסע בעיקבותיה לאנגליה, קיבל עבודה בתור עוזר קטן בשגרירות הישראלית בלונדון, ואומרים שזה דווקא מצליח.